

portugisisk-italienske, ja jeg kunde vistnok nævne flere, og jeg indseer derfor ikke, hvorfor han har kaldt den fransk-tydsk. Jeg troer snarere, at det var rigtigst aldeles at ubelade det tydske; thi constitutionel Udvikling i Tydskland har jeg hidtil ikke seet synderlige Exempler paa. Naar den ærede Landstingsmand meente, at det var rigtigst at foretage Udviklingen henimod det engelske System, skulde jeg ikke have Noget derimod, vel at mærke, naar man kunde skaffe os de samme Forudsætninger som i England; men i en Forsamling som den nærværende at tale om Udvikling i engelsk Retning, naar man derved tænker paa det engelske Overhuus, forekommer mig besynderligt. Jeg er ikke mere besfeden af mig end Andre, men min Beskedenhed vilde dog forbyde mig at tænke paa det engelske Pairskammer, naar jeg føler mig som Medlem af det danske Landsting. Jeg kan altsaa ikke være enig med den ærede Landstingsmand i, at vi skulde udvikle os i den Retning, naar vi ikke kunne faae de Forudsætninger, der ere tilstede i England. Den ærede Landstingsmand har fremdeles talt om, at naar vi berøvede Ministrene Ret til at være Medlemmer af Udvalg, var det ligesaa godt at nægte dem Afgang til Rigsdagen. Men det er ikke en Ret, man berøver Ministrene, det er en Ret, man berøver Kronen. Jeg skal indrømme, at det ikke er ønskeligt, at der er, og i ethvert Tilfælde at der ikke længe kan vedblive at være en modstridende Opfattelse af Kronen og dens Raadgivere paa den ene Side og Rigsdagen paa den anden Side. Men fordi den ikke maa være modstridende, derfor maa og skal den dog være forskjellig, og derfor kan jeg ikke indrømme Ministrene Ret til at være Medlemmer af Udvalg, thi jeg mener, at det er at udsætte dem for at gjøre Brud paa, hvad de skulde Kronen. Naar man spørger om, hvad Nytte en saadan Bestemmelse kunde gjøre som den, Udvalget har foreslaaet, da skal jeg, naar man ene vil holde sig til den praktiske Nytte deraf, indrømme, at denne væsentlig kun er at forhindre en Omgaaen af Bestemmelsen i § 37. At man skulde berøve sig al den store Sagkundskab, som man tør forudsætte hos Ministrene, ved at udelukke dem fra Udvalg, kan jeg ikke indsee, thi man kan meget

godt benytte deres Nærværelse i Udvalget uden at bringe dem i Strid med deres Stilling som Kronens Repræsentanter; Ministeren kan møde der som Kronens Repræsentant og meddele enhver Oplysning om den Sag, han har indbragt. Dette HenSyn kan saaledes ikke være nogenjomhelst Grund til at forkaste Udvalgets Forslag. Hvad derimod angaaer de Commissioner, som omtales i § 50 af Grundloven, da indseer jeg ikke, at der er Noget iveien for at vælge Ministre eller Formanden til Medlemmer af saadanne Commissioner; thi fordi man udelukker dem fra Udvalg, behøver man jo derfor ingenlunde at udelukke dem fra saadanne Valg. Vi have jo ogsaa seet, at skjøndt endnu hverken en Minister eller Formanden er bleven valgt til Medlem af et Udvalg, har Thinget dog ikke taget i Betænkning at vælge Formanden til Medlem af Rigsretten; men der er jo Forskjel herpaa og et Udvalg. De praktiske HenSyn, som den ærede Landstingsmand (Ploug) omtalte, kunne ganske vist have en større eller mindre Vægt, men for mig er den aldeles forsvindende ligeoverfor den constitutionelle Regel, at Ministrene ligeoverfor Rigsdagen repræsentere Kronen.

**Ploug:** Den ærede Ordfører har bebrejdet mig constitutionelt Kjetteri. Jeg giver mig ikke ud for at være en saa grundig Kjenner af den parlamentariske Historie over en stor Deel af Europa, som den ærede Ordfører ganske vist er, og hvorved han ofte har været Rigsdagen til Nytte, saavel i ældre som i senere Tid; men jeg troer dog ikke her at have — forsaavidt jeg har indladt mig paa den principielle Side af Sagen — sagt Noget, som jeg ikke kan forsvare. Den ærede Ordfører gaar ud fra det System, som jeg har kaldt det fransk-tydske. Han har Ret; det er ogsaa indført i flere andre Lande. Men jeg har dog Ret til særlig at nævne disse to Lande; thi vore Stænder have vi faaet fra Tydskland; det var en Kjøle, der blev staaen efter preussisk Snit. Vore Former i 1848 fik vi ifølge den ærede Ordførers og vore Ministres nyte Kjendskab dertil, nærmest efter det franske System, dog saaledes, at vi beholdt en Deel gamle Stændervaner tilbage. Den ærede Ordfører taler om, at vi